

Zgodilo se je nekega večera lani, ko mi je Žumrov Klemen »na lahko« omenil, da z bratovščino nameravajo na odpravo, kam, še ni bilo točno znano, govorilo pa se je o Himalajskem pogorju Karokoruma, kjer se v obliki ostrih vrhov bohota prvovrsten granit, obdan z verigo snežno belih »ta pravih« hribov. Misel me je begala, tako, da še v spancu nisem našel spokojnega miru, kar naprej mi je ideja rojila po glavi. Da greš pa tako daleč in celo v Himalajo, mora biti pa tehten razlog, da se upreš takšnemu mikavnemu povabilu. Seveda nisem okleval in tako sem se pridružil tričlanski odpravi gorenjskih kerglcov. Načrti so bili v teku, priprava pa v polnem zamahu, tukaj gre zahvala predvsem Nejcu Marčiču in Martinu Žumru, ki sta opravila levji delež načrtovanja celotne odprave. Pisalo se je leto 2014, v mesecu marcu gospodovem se je bilo že potrebno kar pošteno fizično pripraviti na odpravo. Ničkolikokrat sem si napisal plan treninga, koliko sem se ga držal, je druga pesem. Vedno sem šel plezat po instinktu, za dušo, in teh dni je bilo nemalo. Če odštejem delovne dni, sem bil s svojim izkupičkom prav zadovoljen. Dnevi so minevali in čas je neusmiljeno drvel proti načrtovanemu dnevu za naše potovanje v deželo prepadnih sten in večnega snega. Sicer mi je ostalo kaj malo časa za pripravo, vendar se je vse dobro izšlo.

Pot je minila brez večjih težav, smo jih pa zato imeli kar nekaj s financami, kajti mladi smo in v očeh grabežljivcev smo bili videti kot nebogljene ovčke, ki tavajo brez pastirja naokoli in marsikdo nas je hotel po domače »nategnit«.

Nas pa je zanimal samo gorski svet in komaj sem čakal trenutek, ko se bom ozrl k višku pod mogočno steno s polnimi hlačami od strahu. Da, to je tisto pravo domače okolje, ne pa vrveža polne mestne ulice. Po šestih dneh smo prvič zajtrkovali kuharjeve dobrote iz gorilnika v skupnem šotoru in ob pogledih na mogočne gore. Letalo, terenska vožnja po nemogočih poteh in dva dni hoje so zdaj le še bežen spomin na pretekle dni.

Začetki našega bivanja v baznem taboru so minili v znamenju balvaniranja in plezanja v okoliških stenah. Sledil je aklimatizacijski vzpon na približno 5000 metrih in spanje na vrhu. Zaradi višne mi je že pošteno kljuvalo v glavi, koraki navzgor pa so bili, kot da bi opazoval kakšnega, z vinčkom opitega starčka, opotekajočega se z nogami. Neverjetno, ampak med spanjem so nas skoraj do konca izpili še komarji - in to na takšni višini?! Zjutraj nas je pozdravilo vroče sonce. Okrepčamo se z živežem, potem pa pot pod noge in urno nazaj v dolino. Po nekaj dnevih bivanja in privajanja na okolico začneva s Klemnom najino odisejado proti Trango bazi. Cilj je bil preplezati novo smer v južni steni Uli Biaha. Natovorila sva si vsak po približno 45 kg težka nahrbtnika, kajti nameravala sva tam ostati vsaj deset dni. Nejc in Martin sta ostala v baznem taboru, ki je bil tik pod vznožjem Payu Peaka, njunega cilja. Zgodaj zjutraj nama kuhar postreže z obilnim zajtrkom, nakar začneva »romanje« do Trango baze, do katere je normalno potrebno 6 ur hoje. Tako obložena, sva za hojo čez ledenike in morene porabila dva dni, ko sva končno ugledala šotore ob majhnem jezeru, ki ga je z ene strani obdajala granitna stena. Res lep kraj, ki nama je ob pogledu nanj za trenutek omehčal od napora prežeta ramena. Tu sva prvič lahko zagledala najin cilj in kakor hitro sem ga zagledal, se mi je v dušo naselil neprijeten občutek negotovosti, kakršnega sem bil že čutil pred vzponom nad Logarsko dolino letošnjo zimo, ki se je k sreči končal le z zlomom leve noge. Kot bi takrat slutil, da se bo nekaj pripetilo, sem takrat podlegel egu, namesto da bi pobral šila in kopita. Tukaj pa je stena kazala pravi obraz, resna, težko dostopna in glede na najine izkušnje menim, da ji nisva segla niti do kolen. Odkrito sem priznal Klemenu, da se bojim, s čimer

sem ga malce razočaral. Tako sva bila primorana poiskati nov cilj, kar pa ni bilo težko, saj so se z vseh strani dvigovale mogočne stene. Še posebej je izstopala stena 6200 m visokega Nameless Tower-ja. 1500 m visok stolp se iz masiva Trango dviga neodvisno od ostalih, kot da ga je nekdo posadil tja. A kaj ko nama je slabo vreme onemogočilo dostop do vznožja stene. Dva dni sva morala preživeti v majhnem šotoru, brez kuharja in njegovih razvajanj, so nama pa za uteho nekaj za pod zob servirali kuharji drugih odprav v tamkajšnji bazi. Na tak način sva dobila za zajtrk vsak po palačinko in pol in še prgišče riža, če jim je ostalo od kosila. Zgodilo se je celo, da sva dobila kozlička na žaru, oziroma njegove kosti.

Končno sva prejela informacijo o lepšem vremenu v prihodnjih dneh. Še isti dan sva pripravila vso potrebno opremo za vzpon in zjutraj zakorakala proti steni. Stolp je dobro viden že iz doline, do njega pa vodi ogromen ozebnik, po katerem se pot vleče v nedogled. Otvorjena z opremo, sva rila po melišču, kot po sveže zapadlem snegu - dva koraka naprej, korak nazaj. Klemen sem komaj dohajal, on pa me je čakal na katerem izmed številnih balvanov, udobnim za počitek. Med urejanjem bivaka pod steno, naju preseneti snežna ploha. Skuhava si topel obrok, se zavijeva vsak v svojo spalno vrečo in utrujena od dolgega dostopa zaspiva. Zjutraj naju do vstopa v smer loči še slaba ura hoje po poledenelem žlebu, ki vodi na škrbino. Otvorjen kot mula se s težavo skobacam čez v led okovan kamin. K sreči sem imel na sebi rokavice in mi mraz ni prišel tako do živega kot Klemenu za mano. Hitro sem mu podal vrvi, saj so mu prsti na rokah popolnoma odreveneli. Stojiva pod vstopom, tu in tam opaziva kakšen klin. Prvi raztežaj naleti name, plezanje pa je sprva kazalo na pravi užitek, vendar kakor hitro sem prispel do stojišča, je bilo potrebno spraviti še vrečo z opremo. Kaj hitro sem spoznal, zakaj se tej prečudoviti tovorni vreči v alpinističnem žargonu reče tudi »prasica«. Klemen je v nadaljevanju uspel prosto preplezati detajl ocenjen z osmo težavnostno stopnjo. Sprva sva si mislila, da ni tako hudo, kot sva sprva mislila, a se že v naslednjem raztežaju premislila, saj sva visela obešena na klinih kot dve klobasi. Tovor je z višino postajal vse vse težji in v poznem popoldnevu sva le prispela na znamenito Sončno polico, kjer sva si utrujena uredila bivak, natopila vode in pojedla okusno večerjo. Ko postoriva vse potrebno, se kot kladi zvrneva v spalni vreči. Prebudila sva se v sončno jutro, Klemen je imel težave z bolečinami v prsih in je skoraj vso noč prebedel v pol sedečem položaju, zato sva se odločila, da počakava na Sončni polici še en dan in če se stanje ne izboljša obrneva. Dan izkoristiva za regeneracijo in naslednji dan se zjutraj res odpraviva naprej. Težave so bile večje kot sva jih bila vajena v spodnjem delu stene. Čeprav sva se odločila za lahek vzpon, je bilo plezanje zelo naporno, kajti vpliv višine je bil že več kot občuten. Pod najtežjim raztežajem sva se nato odločila za umik, saj se je Klemnovo zdravstveno stanje poslabšalo, sam pa sem bil tudi že izčrpan. Po vrvi se spustiva do vznožja in še isti izčrpana doseževa bazni tabor Trango.

Hoje in neuspehov sva imela takrat vrh glave, ampak če se sedaj ozrem nazaj, vidim, da je bil za naju, neizkušena zelenca, na milost in nemilost prepuščena surovi sili narave nekje sredi Himalaje, to res velik podvig.

Sledil je povratek do pravega baznega tabora. Po celodnevni mučni hoji sva zgarana prispela nazaj. Lepo je bilo spet videti vso družbo na kupu, še najbolj sem se pa veselil naše kuhinje. Nejc in Martin sta si tačas že izbrala smer in do vznožja stene znosila vso opremo, nato pa čakala na ugodne vremenske razmere. S Klemenom sva potrebovala kar nekaj dni, da sva prišla spet k sebi. Travme, ki sem jih staknil v Trango bazi, zaradi pomanjkanja hrane so poskrbele, da sem pridno jedel za tri. Med tem sta se Nejc in Martin že odpravila proti Payu Peaku, sama pa sva že kovala

nove načrte. Še dobro, da je bil Klemen tako vztrajen, kajti moja motivacija je bila že doma in res sva se naslednje jutro podala proti 1700 m visoki steni, ki je v spodnjem delu položnejša, proti vrhu pa se postavi pokonci, za nameček pa je še slabo razčlenjena. Misliva si, da bova morda le našla prehod čez steno, s čimer bi nama uspel prvenstveni vzpon. Med pripravami se se odločila za Grmovškovo taktiko lahkega in hitrega vzpona, še vedno pa sva imela s seboj kladivi, eno spalno vrečo, nekaj suhe hrane, spalno podlogo ter za šest litre vode.☺ Najbolj pa naju je prepričal kratek, enourni dostop.

Odličila sva se, da bova plezala nenavezana kolikor dolgo se bo dalo in tako sva prvih tisoč metrov preplezala z vrvmi v nahrbtniku, vse do strme skalne stopnje. kjer sva se bila primorana navezati. Sledilo je nekaj raztežajev šestic in zanimivih prehodov, nato sva se spet razvezala in neutrudno divjala naprej. Vedela sva, da si ne smeva privoščiti več enega bivaka. Poznala se je tudi dobra aklimatizacija od predhodnih bojov. Ko sva se približala strmejšemu delu stene, sva se spet navezala in pričela z že utečenim delom. Raztežaj za raztežajem so se odpirali novi prehodi in naju pripeljali do široke police sredi stene, kjer sva si uredila bivak. Pogled navzgor mi je navdajal z negotovostjo, saj so bile od vode sprane črne plošče videti neprehodne. Blizu bivaka nama k sreči uspe natočiti še nekaj vode, ki je curljala po steni, tako da sva se lahko pošteno okrepčala. Budilke ne nastaviva, saj naju bo zjutraj prebudilo vroče sonce. Na hitro sva pozajtrkovala in odplezala novim izzivom naproti. Ko sva priplezala do črne stene, sva opazila poč, ki vodi navzgor, zato se mi je kar odvalil kamen od srca. Napredovala sva meter za metrom in si utirala pot preko čudovitih skalnih prehodov, Klemen najde zanimiv obvoz pod previsom v zajedo, ki je vodila na zgornjo gredino in v območje novih črnih plati, v katere pa so zažrte pravilne zajede, ki pa vse drugo kot lahke. Težavnost se dotakne zgornje sedme stopnje, morda pogleda tudi na njeno drugo stran, varovanje je bilo zaradi slepih poklin dokaj težavno. Sledilo je še nekaj težjih raztežajev in od vrha naju je ločilo le še slabih sto metrov vertikale. Plezala sva direktno proti vrhu in z višino narašča tudi kvaliteta kamnine, tako da sva v zadnjem raztežaju pihala od težavnosti in vriskala od veselja.

Priplezala sva direktno na 5200 m visok vrh. Ko se razveževa, si zadovoljna seževa v roke, nato pa hitro sestopiva po drugi strani. Ob koncu dne, vesela in zadovoljna prispeva v bazni tabor, kjer naju preseneti Nejc, ki bi moral biti na gori, vendar se je bil primoran vrniti zaradi »prebavnih in želodčnih težav«. Martin, ki se je bil sam nameraval povpeti na vrh, pa se je naslednji dan vrnil z vročino. V naslednjih dneh smo le še pospravili bazni tabor in sestopili v dolino in v civilizacijo.

Preživel sem nepozabne dni, okusil ostrino Himalaje in pridobil veliko izkušenj. Za to sem v prvi vrsti hvaležen »Gorenjskim fantom« in Planinski Zvezi Slovenije. Za podporo se moram zahvaliti predvsem domačim, planinskemu društvu Grmada, njegovemu alpinističnemu odseku in Elektru Gorenjska.

Marko Mavhar